

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-168/13 PPU

**Jeremy F.
przeciwko
Premier ministre**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil constitutionnel)

Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada specjalności — Wniosek o rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania uzasadniającego przekazanie lub dalsze przekazanie innemu państwu członkowskiemu — Orzeczenie organu sądowego wykonującego nakaz państwa członkowskiego o wyrażeniu zgody — Środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym — Dopuszczalność

Streszczenie – wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 maja 2013 r.

1. *Pytania prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Przestanki — Osoba pozbawiona wolności, przy czym rozstrzygnięcie sprawy głównej może mieć niebagatelny wpływ na czas trwania tego pozbawienia wolności*

(statut Trybunału, art. 23a; regulamin postępowania przed Trybunałem, art. 107)

2. *Współpraca sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Przedmiot — Zastąpienie systemu ekstradycji między państwami członkowskimi systemem przekazywania między organami sądowymi*

(decyzja ramowa Rady 2002/584, zmieniona decyzją ramową 2009/299, motywy 5, 7, art. 1 ust. 1, 2)

3. *Współpraca sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada wzajemnego uznawania — Zakres*

(decyzja ramowa Rady 2002/584, zmieniona decyzją ramową 2009/299, art. 1 ust. 2)

4. *Współpraca sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Możliwość ścigania za inne przestępstwa — Dalsze przekazanie — Wniosek o rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania uzasadniającego przekazanie lub dalsze przekazanie innemu państwu członkowskiemu — Orzeczenie organu sądowego wykonującego nakaz państwa*

*członkowskiego o wyrażeniu zgody w terminie 30 dni od otrzymania wniosku —
Możliwość wprowadzenia w prawie krajowym środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie tego
orzeczenia — Dopuszczalność — Przesłanki*

*[decyzja ramowa Rady 2002/584, zmieniona decyzją ramową 2009/299, motyw 12, art. 17, art. 27
ust. 4, art. 28 ust. 3 lit. c)]*

1. Uzasadniony jest uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym ustanowionym w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem, gdy skarżący w postępowaniu głównym jest pozbawiony wolności, a rozstrzygnięcie sprawy głównej może mieć niebagatelny wpływ na czas trwania tego pozbawienia wolności.

(por. pkt 30–32)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 34, 35, 57, 58)

3. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 36, 49, 50)

4. Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania wniosku rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, o ile ostateczne orzeczenie zapadnie w terminach określonych w art. 17 decyzji ramowej.

W istocie niezależnie od gwarancji wyraźnie zawartych w decyzji ramowej 2002/584 brak w niej uregulowania dotyczącego ewentualnego prawa do środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym przeciwko orzeczeniom dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie takie prawo przewidziały. W tej kwestii w zakresie, w jakim stosowanie omawianej decyzji ramowej nie dozna uszczerbku, i jak wynika z akapitu drugiego motywu 12 tej decyzji, nie powinna ona uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych, dotyczących w szczególności sprawiedliwego procesu sądowego.

Jednakże swoboda państw członkowskich w tym zakresie powinna doznać pewnych ograniczeń.

Co się tyczy po pierwsze, orzeczenia o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania terminy wprowadzone w art. 17 decyzji ramowej 2002/584 należy rozumieć jako wymóg, by ostateczne orzeczenie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania zapadło co do zasady bądź w ciągu dziesięciu dni następujących po wyrażeniu przez osobę poszukiwaną zgody na przekazanie, bądź – w pozostałych przypadkach – w ciągu sześćdziesięciu dni od dnia jej aresztowania. Jedynie w szczególnych przypadkach terminy te mogą zostać przedłużone o trzydzieści dodatkowych dni i jedynie w wyjątkowych okolicznościach terminy przewidziane w art. 17 mogą nie być przestrzegane przez państwo członkowskie. W konsekwencji ewentualny środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym przewidziany w przepisach krajowych jednego z państw członkowskich przysługujący

na orzeczenie o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania nie może w żadnym razie – chyba że rozpoznający sprawę sąd zdecyduje się na wystąpienie do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym – zostać wydany z naruszeniem wspomnianych w punkcie poprzedzającym terminów wydania ostatecznego orzeczenia.

Jeżeli chodzi, po drugie, o orzeczenie o wyrażeniu zgody na rozszerzenie nakazu lub na dalsze przekazanie, art. 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one organ sądowy co do zasady do orzeczenia w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku.

(por. pkt 38, 51, 53, 55, 56, 60, 64–66, 71, 75; sentencja)